

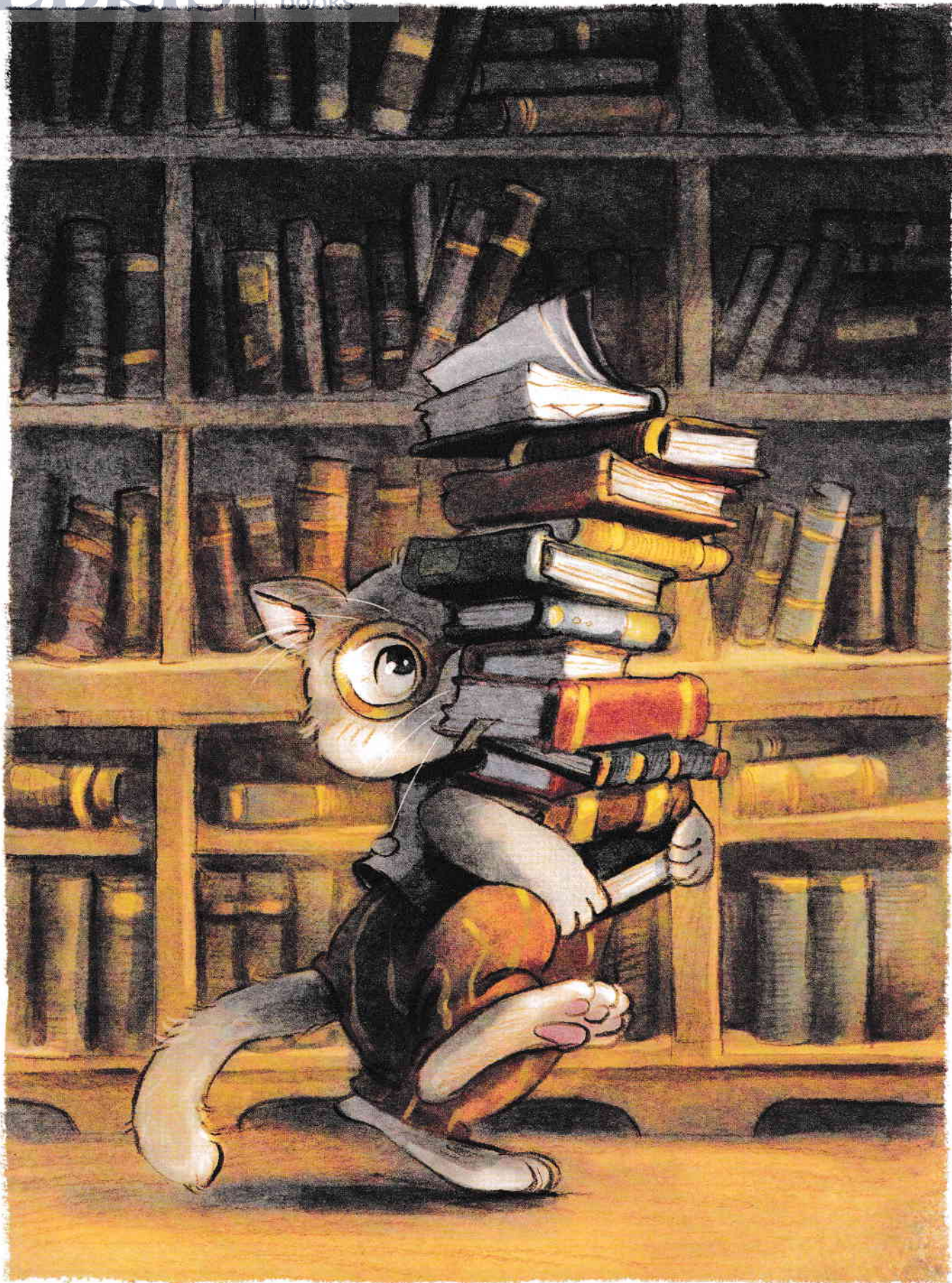
Alina Bâltac

ANA ASLAN ȘI ELIXIRUL TINERETII

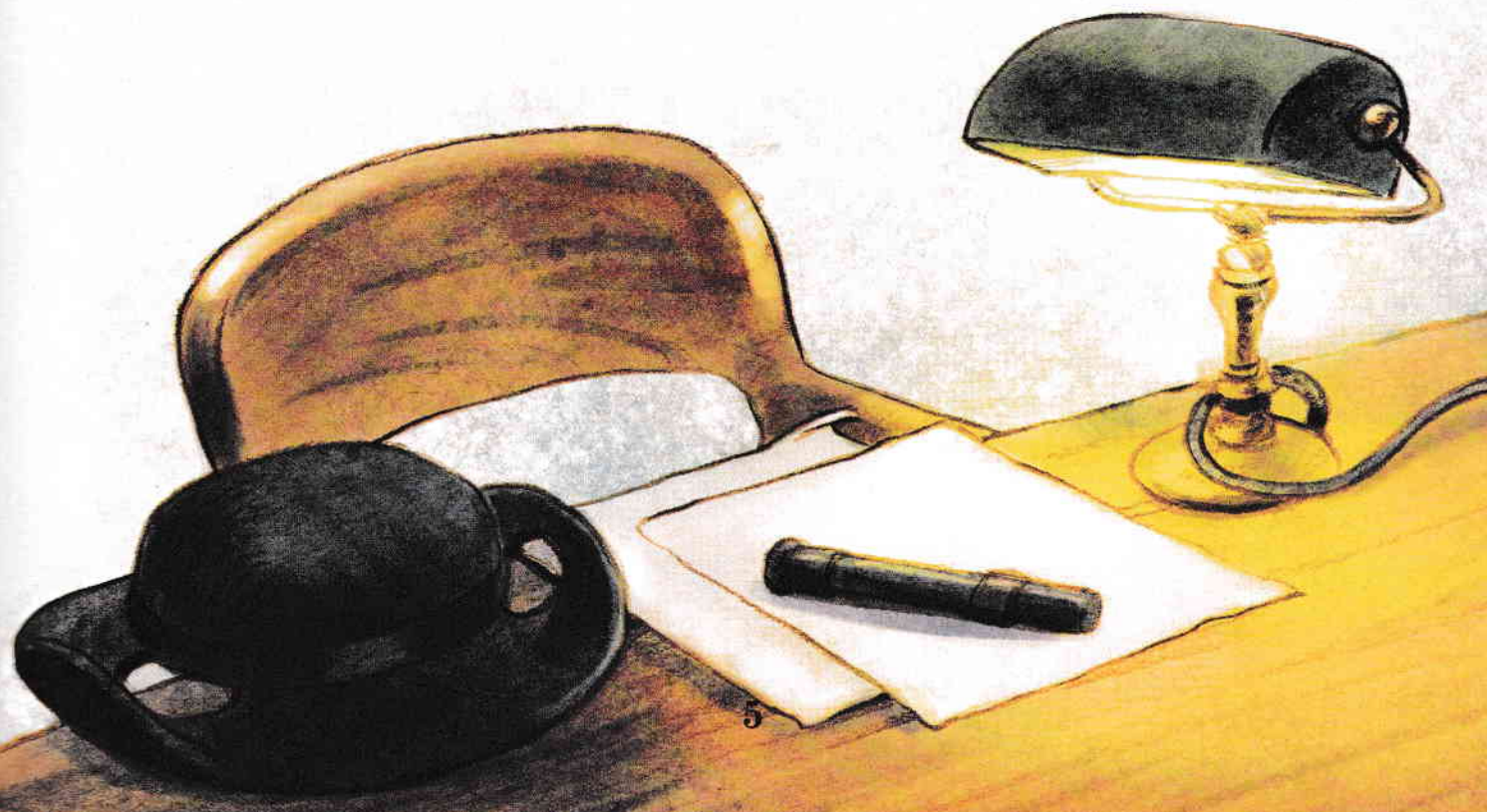
Motanul Oscar și genialii săi prieteni

Ilustrații de Diana Tivu

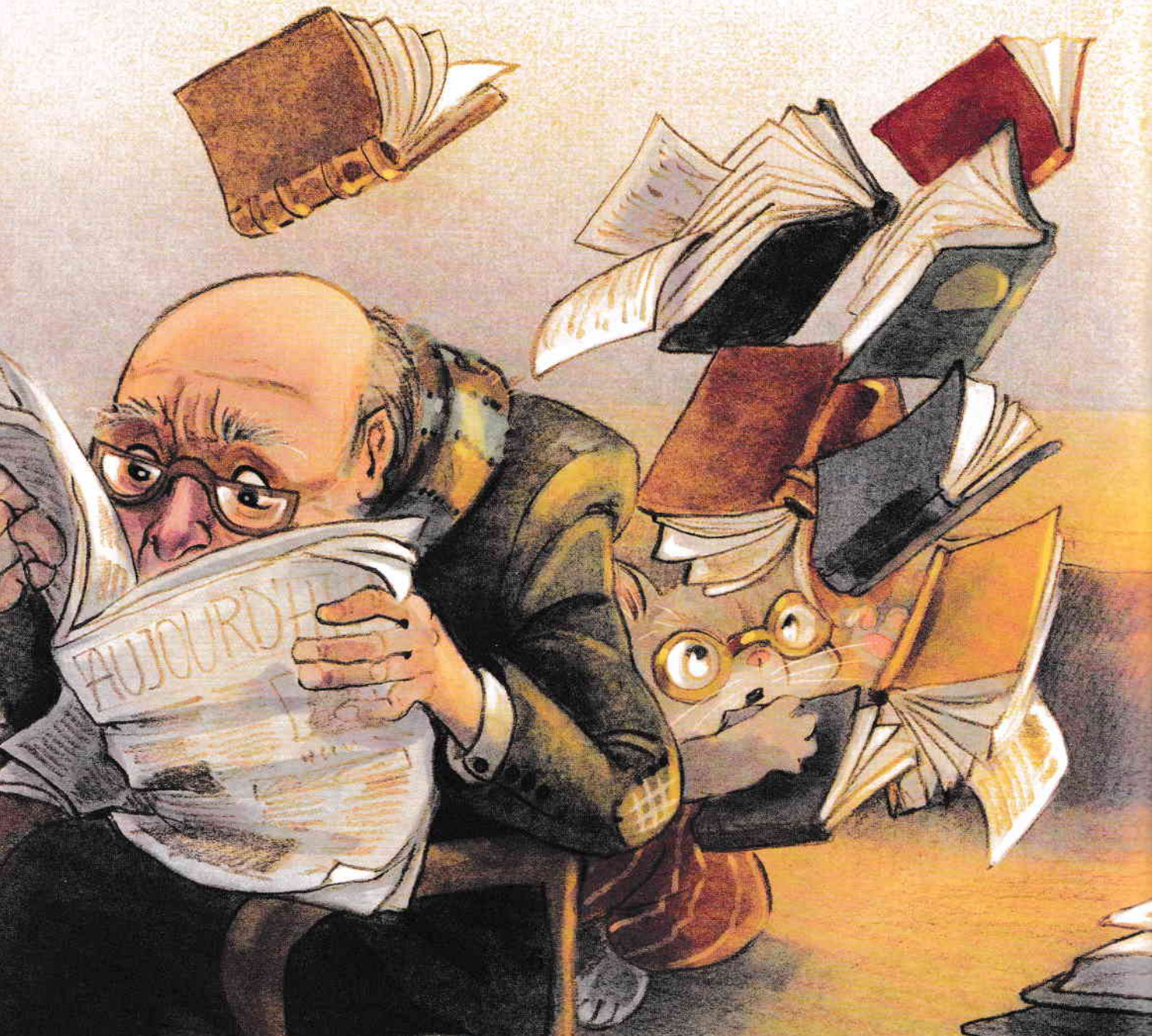

Bibliotecara a avut dreptate! Teancul de cărți îmi trece dincolo de nas și sunt nevoit să îmi țin capul ușor dat pe spate, cu ochii la candelabrul sălii de lectură. Nu văd pe unde pășesc, însă nu vreau să abuzez de bunătatea tinerei doamne și să îi cer ajutorul. Și așa am silit-o să meargă de-atâtea ori la depozit ca să îmi aducă volumele cerute! Mă îndrept mai mult bâjbâind către măsuța unde mi-am lăsat caietele și stiloul pe care mi l-a dăruit odinioară prietenul Petrache Poenaru. Vi-l amintiți pe Petrache, nu? Românul care, în 1827, a inventat stiloul, zis și „condeiul portăreț”. *Noroc că locul meu nu e departe!* îmi spun în timp ce pășesc temător prin bibliotecă. Fatalitate! Mă împiedic de un scaun lăsat în drum de un cititor cel puțin la fel de aiurit ca mine, iar cărțile îmi zboară din brațe.

Privesc cu groază cum enciclopedia aterizează pe masa la care doi studenți lucrează în liniște, făcându-i să tresară. Dictionarele ajung cu un bufnet pe podea. Văd cum o carte cu coperte roșii plutește în aer ca un superb fluture uriaș. Estimez că va poposi în capul venerabilului profesor de franceză care stă la masa lui și citește o gazetă îngălbenită de vreme. Vreau să îl feresc de catastrofă, așa că mă reped înainte. Mă împiedic mai rău, mă dezechilibrez, dau drumul cărților care mi-au mai rămas în brațe, privind cu uimire cum își încep și ele zborul.

De frică să nu cad, căci picioarele îmi tremură ca varga, mă prind cu ghearele de cel mai apropiat birou. Un volum verde îmi aterizează pe cap, ca un acoperiș, iar un altul, cu o copertă stacojie, nimereste exact pe foile pe care tocmai îşi lua notițe o doamnă elegantă, îmbrăcată cu un taior cenușiu, ce are prinsă la rever, în chip de broșă, o anemonă roșie.

